

Consulta i espera

La vida no sap res de salut mental. No coneix les proporcions i les calibrades mesures en que els seus pacients necessiten entomar la ració de vida diària. La vida no sap res de salut mental i es dedica al seu prosseguir egoïstament inalterable. Des de la finestra de Salut Mental es veu la carretera i quatre bancs. Es veu gent que inicia el dia i pacients que venen a seure i a esperar-se on ella seu ara. Com si en tenir dos pols molt ben diferenciats no n'hi hagués prou, la vida brinda les seves complicacions a part. Com si estar en la penombra el vuitanta per cent de dies d'un mes no fos prou esgotament, la quotidianitat juga a vegades a que tot costi un esforç extra. Aquesta particular eternitat que és la seva vida i la del malalt, bascula entre l'avidesa de normalitat i la necessitat, en determinades èpoques, de demanar ajuda.

Ara diuen el seu nom i entra a consulta. Acaba i surt al carrer, al carrer on es barreja amb la gent que transita i amb la gent amb qui ella és igual, amb la massa que ignora que les seves unghes, si se les mossega, fan gust a liti.

Cafeamblllet